

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jamen jeg konstaterer bare, at det åbenbart er blevet Venstres politik, at hvis man er effektiv, så skal man straffes, og er man ineffektiv, så skal man gives flere midler, men det er så, hvad det er.

Kl. 16.00

Jeg kunne godt tænke mig lige kort også at komme ind på det her med forebyggelse, som jo egentlig er en sympatisk tanke, altså at kommunerne skal involveres i forebyggelse, og så bare lige nævne, at med de tal, der ligger her, er det bedste skud fra Kjeld Møller Pedersen, som jo er en kendt ekspert på området, at sådan en kommune med 20.000 indbyggere samlet set, hvis den virkelig gør det godt, vil kunne tillade sig at investere samfulde 600.000 kr. om året til forebyggelse af de her sygehusindlæggelser, som man så ville kunne undgå.

Kan vi ikke være enige om, at det, der ligger her med hensyn til forebyggelse, er meget lidt ambitiøst, når effekten må forventes at være meget tæt på nul, selv om visionen kan være god nok, og at vi derfor i virkeligheden bør diskutere forebyggelse på et helt andet niveau end det, der er lagt op til med det her meget systemiske udkast til finansiering?

(Kort bemærkning).

Inger Støjberg (V):

Man kan i hvert fald sige, at hvis man nærer stor mistillid til det kommunale system og til kommunalpolitikkerne, så havde det her spørgsmål jo haft en vis relevans.

Nu er det sådan, at jeg nærer stor respekt for kommunalbestyrelsesmedlemmerne, og jeg er ikke et sekund i tvivl om, at kommunalbestyrelsesmedlemmerne fremover – måske endda specielt fremover – ser en stor interesse i at investere i forebyggelse, investere i forebyggelse for borgerne, frem for at de bliver behandlet.

Når man nu nærer stor tillid til kommunalbestyrelsesmedlemmerne, som jeg gør, så kan jeg blot sige til hr. Morten Østergaard, at jeg simpelt hen ikke er enig i den antagelse, hr. Morten Østergaard gør sig til talsmand for.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Vi siger tak til ordføreren og går videre i ordførrækken, hr. Ole Stavad.

Ole Stavad (S):

Der var næppe nogen, der ville opdage det, hvis ikke jeg selv sagde det, men jeg er nødt til at erkende, at jeg ikke har levet al min levetid under den nuværende struktur. Jeg kan godt huske de gamle sognekommuner, og jeg mener i øvrigt, at der, fra vi fik den struktur, som har været gældende siden 1970, er sket ganske, ganske meget. Der er jo altså stort set ikke et år, uden at man har kigget på, om opgaverne er placeret rigtigt, og om der skal flyttes rundt på dem.

Venstres ordfører og ministeren har jo her fra talerstolen erklæret deres store, udelt begejstrede tillid til lokalpolitikere. Jeg mener også, vi har mange, mange dygtige lokalpolitikere, som vi kan nære stor tillid til. Men jeg må konstatere, når vi ser på konstruktionen for de nye regioner, at de jo bygger på en grundlæggende mistillid til de folkevalgte, der sidder i regionerne. Man har stort set gjort alt for at snævre det råderum, de har for at kunne varetage befolkningens interesser, ind til det mindst mulige.

Man har altså fastlagt her i lovforslaget, at der skal være 41 folkevalgte, men med en meget begrænset indflydelse. De må kun det, de får lov til af indenrigsministeren og af Dansk Folkeparti. Alt, hvad der ikke står i loven er tilladt, er forbudt. De får ingen indflydelse overhovedet på egne indtægter; sådan noget eksisterer ikke. De får meget snærende bånd i den måde, de skal tilrettelægge og organisere deres eget arbejde på for at varetage de opgaver, de bliver tillagt. Jeg havde en diskussion med Venstres ordfører for et øjeblik siden om, at man ikke må have lov at organisere sig med stående udvalg eller på anden måde indrette sig sådan, som de folkevalgte ude i den enkelte region mener er en hensigtsmæssig måde at gøre det på.

Økonomien holdes i tre adskilte kasser, og der må ikke ske nogen form for sammenblanding på tværs af de kasser, for det tør man ikke overlade til de folkevalgte. Man har kreeret en spændetrøje med meget lidt bevægelsesfrihed.

Kl. 16.05

Jeg mener, at vi har brug for det modsatte. De enkelte regioner bør efter vores opfattelse kunne være dynamoer. Jeg mener, at det, som globaliseringen og videnssamfundet kalder på, er, at vi kan give plads til dynamik, initiativ og samarbejde på kryds og tværs ude i regionerne. Opgaven for os her i Folketinget og centralt for staten er sådan set ikke at strikke spændetrøjer. Den er sådan set ikke at indføre begrænsninger.